

Arrest

nr. 200 967 van 9 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 februari 2017.

1.3. Op 3 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Irakees staatsburger van Turkmeens etnische origine en bent u soennitisch moslim. U bent geboren op 20 september 1985 in de wijk al Jazeerate Tal Afar, in de provincie Ninewa, Irak. U verhuisde in uw kindertijd met uw familie maar bleef binnen dezelfde wijk wonen.

U studeerde af aan de secundaire school in 2006 en studeerde vervolgens 2 jaar in de stad Mosul (provincie Ninewa). In 2008 keerde u naar uw geboortestad Tal Afar terug en ging er in het algemeen ziekenhuis aan de slag als assistent-anesthesist.

In 2014 verslechterde de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa. Op 20 juni 2014 vielen leden van de Islamitische Staat (Islamitische Staat in Irak en de Levant, IS) de stal Tal Afar binnen. Zij legden verschillende strenge regels op aan de bevolking. U moest zelf op uw werk in het ziekenhuis aanwezig zijn wanneer er een aanval gebeurde, ook al had u verlof.

Een week na de inval van IS in Tal Afar verliet u uw werk. U bleef 8 of 9 dagen thuis. Aan het einde van deze periode, kwamen 2 wagens met telkens 2 of 3 personen die lid waren van IS naar uw huis. Zij droegen u op om terug naar het werk te gaan en bedreigden u. U ging weer aan het werk.

Hoewel u anesthesist was, werd u door leden van IS eveneens verplicht om andere taken uit te voeren. Zo moest u onder andere patiënten verplegen op de afdeling intensieve zorgen en moest u als ambulancier mee gewonden ophalen aan de rand van de stad Tal Afar. In november 2014 werd het algemeen ziekenhuis van Tal Afar eveneens gebombardeerd.

In maart 2015 kreeg u een kans om de stad te verlaten met behulp van een smokkelaar. U verliet Tal Afar, werd hierbij verplicht uw identiteitskaart af te geven aan een controlepost van IS, en reisde via Sinjar naar Syrië. In Syrië verbleef u één nacht in Kamishli, en reisde vervolgens door naar Turkije. In Turkije reisde u via Adana naar Istanbul, waar u 6 maanden verbleef.

In september 2015 reisde u van Turkije naar Mytilini in Griekenland. U reisde verder door Europa en kwam ten slotte op 20 september 2015 aan in België, waar u op 24 september 2015 asiel aanvraagde.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: Een kopie van uw identiteitskaart, uw originele nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonst- en van de rantsoenkaart van uw vader, uw originele werkbadge en 4 foto's van uzelf op uw werk in het ziekenhuis.

B. Motivering

U verklaarde dat u in Irak vreest te zullen worden vermoord door leden van IS, die uw woonplaats Tal Afar waren binnengevallen, er allerlei regels oplegden en u dwongen in het ziekenhuis te werken en hun gewonden te verplegen, naar aanleiding waarvan u de regio ontvluchtte. Er dient echter te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in Tal Afar. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van

essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen niet ontkent dat u ooit in Tal Afar heeft verbleven, wist u het CGVS er niet van te overtuigen dat u nog in Tal Afar verbleef toen IS er in de zomer van 2014 binnenviel. Het CGVS heeft immers gegronde redenen om aan te nemen dat u deze regio daarvoor al hebt verlaten, en er kan, bij afwezigheid van voldoende geloofwaardige elementen, bijgevolg geen nood aan bescherming worden vastgesteld.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de periode voor, tijdens en na de inval van IS in Tal Afar uiterst beperkt en weinig doorleefd waren. Zo werd u gewezen op het belang van uw verklaringen betreffende uw verblijf in de periode rond de inname van de stad Tal Afar door IS. U werd gevraagd of u zich gevechten kon herinneren in de dagen vlak voor de inval, waarop u aanvankelijk slechts in algemene bewoordingen antwoordde dat er soms aanslagen waren. Daarom werd u gevraagd of u zich één van deze incidenten nog goed kon herinneren, waarop u eerst verwees naar een ongeluk met een vrachtwagen bij werkzaamheden. Toen u opnieuw gevraagd werd om verklaringen af te leggen betreffende gevechten of aanslagen in de dagen voordat IS de stad Tal Afar binnenviel, verwees u naar een aanslag op een moskee, waarover u eerder echter had verklaard dat deze enige tijd na het begin van uw tewerkstelling als assistent-anesthesist in 2008 plaatsvond, en die volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, plaatsvond in oktober 2009 (CGVS, p5). Later werd u gevraagd wanneer de leden van IS de stad binnenvielen, een voor u belangrijke gebeurtenis aangezien uw problemen met IS aan de kern van uw asielrelaas raken. U verklaarde dat IS de stad binnenviel en Tal Afar gevallen was op 20 juni 2014 (CGVS, p6). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat leden van IS de stad binnenvielen en innamen in de nacht van zondag 15 op maandag 16 juni 2014. Meer nog, u verklaarde op het moment van de val van de stad zelf in het ziekenhuis aanwezig te zijn en u verklaarde dat u zag hoe de politie wegtrok uit de stad. Gevraagd om te beschrijven wat u zag en wat u ervaarde op dat moment, verklaarde u slechts dat u dit niet wist en 'dat dit legeraffaires zijn'. Toen u opnieuw werd gevraagd om te beschrijven wat u meemaakte, verklaarde u slechts dat de politie op een gegeven moment de receptie van het ziekenhuis verliet en dat twee uur later personen van IS in het ziekenhuis aanwezig waren (CGVS, p6). Uw verklaringen betreffende de val van de stad zijn uiterst beperkt, niet in het minst gelet op bovenvermelde informatie, waaruit eveneens blijkt dat het algemeen ziekenhuis waar u verklaarde te werken, het hoge aantal gewonden door de gevechten niet aankon. Na een pauze in het gehoor werd u opnieuw gevraagd of u zich aanslagen of incidenten herinnerde in de periode kort voordat IS de stad binnenviel. U verklaarde aanvankelijk opnieuw zeer algemeen dat er aanslagen met raketten en kanonnen waren en verwees vervolgens, nadat u werd gevraagd een voorbeeld te geven van een van deze incidenten, naar een zelfmoordaanslag op een café. Gevraagd wanneer deze aanslag dan ongeveer plaatsvond, verklaarde u dat dit anderhalf jaar of twee jaar voor de komst van IS gebeurde (CGVS, p11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt inderdaad dat er een zelfmoordaanslag plaatsvond in een café in Tal Afar tijdens de ramadanmaand, en dat dit gebeurde in 2012, twee jaar voor de komst van IS. Niet alleen kunnen uw verklaringen betreffende dit incident onmogelijk volstaan om aan te tonen dat u rond de val van de stad in Tal Afar aanwezig was, het is eveneens uiterst opvallend dat u, telkens wanneer u gevraagd wordt om te vertellen over incidenten rond de periode van de val, verwijst naar incidenten die zich enkele jaren vroeger voordeden. Dergelijke verklaringen voeden slechts het vermoeden dat u geruime tijd voor de inval van IS de stad Tal Afar verliet. Uiteindelijk verklaarde u dan nog dat er een zelfmoordterrorist werd gevat en gedood door de politie aan een controlepost, en dat dit een half jaar voor de komst van IS gebeurde (CGVS, p11). Deze bewering toont echter niet aan dat u nog in Tal Afar woonde toen IS er binnenviel zoals u beweert, en weegt ook geenszins op tegen de overige lacunes in uw verklaringen in dit verband.

Een ander incident waarnaar u bevraagd werd, betreft de moord op een 50-tal soennitische arrestanten door sjiitische politieleiden in de gevangenis van de oude kasteelburch van Tal Afar op 16 juni 2014, enkele uren voordat de stad door IS werd ingenomen, waarover eveneens informatie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd. Zo werd u gevraagd of er iets met gevangenen was gebeurd toen IS de stad binnenviel, waarop u verklaarde dat u gehoord had dat er gevangenen vermoord werden maar dat u niet wist in welke gevangenis dit gebeurde (CGVS, p6). Toen u vervolgens gevraagd werd

wat u over dit incident kon vertellen, zei u aanvankelijk slechts dat u op vragen zou antwoorden. Toen u daarop gevraagd werd door wie deze gevangenen vermoord werden, verklaarde u dat u niet wist of ze door leden van IS of door anderen vermoord werden. Ook verklaarde u dat u enkel over dit incident vernomen had van collega's op uw werk, dat deze collega's u slechts zeiden dat er gevangenen vermoord werden en dat deze mensen naar het ziekenhuis werden gebracht en dat u niet meer details had (CGVS, p6). Na een korte pauze werd u opnieuw betreffende dit incident bevraagd. U verklaarde echter dat u er weinig over kon vertellen omdat u die dag thuis was en niet was gaan werken. Dit is echter uiterst opvallend, gelet op het feit dat uit de hierboven vermelde informatie blijkt dat deze moorden plaatsvonden enkele uren voor de inval van IS in de stad en gelet op het feit dat u eerder nog had verklaard op het moment van de val van de stad in het ziekenhuis aanwezig te zijn geweest (CGVS, p6, 11). Daarnaast verklaarde u aanvankelijk niet te weten hoe deze slachtoffers om het leven werden gebracht en vervolgens dan weer dat zij waarschijnlijk met een mes gedood werden, werden neergeschoten of gewurgd werden (CGVS, p11, 12). Uit de vermelde informatie blijkt dat de slachtoffers werden neergeschoten met aanvalsgeweren. Het is uiterst opvallend dat u, een soennitische ziekenhuis-assistent van Turkmeense afkomst, die bovendien verklaarde in het ziekenhuis te hebben gewerkt waar de lichamen van de slachtoffers naartoe gebracht werden, dermate vage en tegenstrijdige verklaringen betreffende dit uitermate gruwelijke incident, waaraan in internationale media veel aandacht werd besteed (CGVS, p9, 15, 16). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan kopieën werden toegevoegd aan uw administratief dossier, dat de slachtoffers van deze moorden net als u soennitische Turkmensen uit de stad Tal Afar waren. U bleek echter evenmin te weten wie de getroffen gevangenen waren, noch wist u aanvankelijk of zij soennieten of sjiïeten waren (CGVS, p11-12). Na een pauze voegde u dan op het einde van het gehoor plots toe toch te weten dat de slachtoffers soennieten waren. U beweerde dat u dit eerder niet wilde zeggen omdat u tegen sektarisch geweld bent (CGVS, p18). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. U werd immers meermaals over dit incident bevraagd en het belang van het onderzoek naar uw recente herkomst werd u van meet af aan duidelijk gemaakt (CGVS, p5-6, 11-12). Gelet op bovenstaande feiten, de uitgebreide berichtgeving over dit incident - inclusief in de Turkmeense pers - en gelet op uw persoonlijk profiel als assistent in het ziekenhuis van Tal Afar, moet worden besloten dat uw verklaringen betreffende dit incident uiterst beperkt zijn. Gelet op voorgaande kan u het CGVS er geenszins van overtuigen dat u effectief in Tal Afar aanwezig was en in het ziekenhuis werkzaam was op het moment van en in de periode na de val van de stad onder IS.

Het ongeloofwaardige karakter van uw recent verblijf in Tal Afar wordt bevestigd door uw verklaringen betreffende uw paspoort. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw paspoort thuis bij uw broers in Irak lag en dat u hen zou vragen om dit document op te sturen (DVZ verklaring, p10). Tijdens uw gehoor verklaarde u echter dat uw familie u het paspoort al had opgestuurd toen u in Turkije was en dat u het in Turkije aan een persoon gaf van wie u geld leende. Dit is uiterst opvallend, aangezien u eerder verklaard had dat uw paspoort nog in Irak was op het moment dat u zich al in België bevond. Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde u aanvankelijk slechts dat het paspoort inderdaad thuis was en verklaarde u uiteindelijk niet meer te weten wat u bij het vorige interview had gezegd (CGVS, p8). Dergelijke verklaringen volstaan echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. Ze verklaren namelijk niet dat u nu eens, na in België te zijn aangekomen, verklaart dat uw paspoort nog in Irak ligt, en later verklaart dat u in het bezit was van uw paspoort toen u in Turkije was en het daar bij een geldschietster achterliet. Meer nog, toen u opnieuw de kans werd gegeven om uw paspoort neer te leggen waarbij u er op gewezen werd dat dit belangrijk was voor uw dossier, bleef u volharden in uw verklaringen dat het paspoort u werd opgestuurd in Turkije (CGVS, p8).

Uw verklaringen betreffende uw recente herkomst uit Tal Afar zijn des te ongeloofwaardiger gelet op uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw vlucht uit de stad. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u de van Irak naar Syrië reisde met behulp van een Irakese smokkelaar genaamd A.(...) M.(...), terwijl u tijdens uw gehoor verklaarde dat u de stad Tal Afar verliet met behulp van een Syrische Koerd genaamd S.(...) die u naar de Syrische stad Kamishli meenam, aan de Turkse grens (DVZ verklaring, p10; CGVS, p9). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, herhaalde u slechts uw vorige verklaringen dat uw smokkelaar een Syrische Koerd was en dat u dacht dat zijn naam S.(...) was (CGVS, p9). Het louter herhalen van uw verklaringen volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw paspoort en uw reisweg ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u tot maart 2015 in Tal Afar hebben verbleven.

Aangezien u er niet in geslaagd bent om uw recente herkomst in Tal Afar geloofwaardig te maken, moet eveneens worden besloten dat de door u verklaarde problemen met IS in Tal Afar in die periode niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Het ongeloofwaardige karakter van de door u verklaarde problemen met IS wordt verder bevestigd door het tegenstrijdige karakter van uw verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw interview bij de DVZ namelijk dat de stad Tal Afar onder controle van IS viel op 20 juni 2014 en dat het ziekenhuis van Tal Afar gebombardeerd werd **in november 2014**, waarna u stopte met werken en een paar dagen later bedreigd werd door leden van IS die eisten dat u weer aan de slag zou gaan (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Echter, tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u reeds **tien dagen na de inval van IS in Tal Afar** het werk een week lang neerlegde, waarna leden van IS u op de 8e of 9e dag kwamen vragen het werk weer te hervatten (CGVS, p15, 16). Meer nog, u had eerder verklaard dat u slechts éénmaal persoonlijk met de leden van IS had gesproken (CGVS, p15). Later bevestigde u eveneens dat u na de inval van IS in Tal Afar 10 dagen thuisbleef, het werk hervatte en dat er enkele maanden later pas een aanval op het ziekenhuis plaatsvond. Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u slechts dat u zich de feiten niet meer kon herinneren maar dat u 100 procent zeker was van uw verklaringen op het CGVS (CGVS, p16). Het louter herhalen van uw eerdere verklaring kan echter niet volstaan om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. Het feit dat u nu eens verklaarde dat u stopte met werken en bedreigd werd door leden van IS na het bombardement op het hospitaal en dan weer verklaart dat dit enkele maanden eerder gebeurde, ondergraaft de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolging door IS en bevestigt verder het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende uw recente herkomst.

Gelet op bovenstaande elementen bent u er niet in geslaagd om het CGVS ervan te overtuigen dat u rond en na de periode van de val van Tal Afar onder IS in de stad aanwezig was. U werd tijdens het gehoor herhaaldelijk gewezen op het belang van oprechte verklaringen over uw recente verblijf voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Zo werd u tijdens het gehoor de kans geboden om met uw advocaat te overleggen, waarbij u een tolk ter beschikking werd gesteld (CGVS, p12, 13, 15, 17). Desondanks bleef u volharden in uw verklaringen als zou u tot maart 2015 in Tal Afar hebben verbleven. U stelt het CGVS bijgevolg niet in staat om te bepalen waar u in de periode 2014-2015 effectief verbleef. Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen niet ontkent dat u ooit in Tal Afar heeft verbleven, wist u het CGVS er niet van te overtuigen dat u in Tal Afar verbleef tijdens de inname door IS in de zomer van 2014, laat staan tot maart 2015. Het CGVS heeft immers gegronde redenen om aan te nemen dat u deze regio al voordien hebt verlaten. Het CGVS moet dan ook besluiten dat u niet voldaan heeft aan uw plicht om correcte verklaringen af te leggen betreffende uw recente verblijf. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde (De kopie van uw identiteitskaart, uw originele nationaliteitsbewijs, de kopie van de woonst- en rantsoenkaart van uw vader, uw originele werkbadge en 4 foto's van uw werk in het ziekenhuis), kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zij vooreerst opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke waarde van een geloofwaardig en plausibel verhaal kracht bij te zetten. Aangezien uw verklaringen in verband met uw recente herkomst ongeloofwaardig werden bevonden kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden. Wat betreft de door u neergelegde identiteitsdocumenten en uw werkbadge zij er verderop gewezen dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten in Irak eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken uiterst gering is. De identiteitsdocumenten op uw naam en op naam van uw vader kunnen verder op zich uw ware woonplaats niet aantonen. Bovendien werden deze documenten uitgereikt in 2010, 2011 en 2013, en kunnen zij hoe dan ook niet aantonen dat u ten tijde van de inval door IS en later nog in Tal Afar woonde.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Irak is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/ of feitelijke herkomst uit Irak.

Ook hier moet worden verwezen naar het feit dat u tijdens het gehoor herhaaldelijk werd gewezen op het belang van oprechte verklaringen over uw recente verblijf voor de inschatting van uw nood aan subsidiaire bescherming. Er werd u tijdens het gehoor de kans geboden om met uw advocaat te overleggen, waarbij u een tolk ter beschikking werd gesteld (CGVS, p12, 13, 15, 17).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Op 1 maart 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: informatie van IOM waaruit blijkt dat verzoekende partij op 12 december 2017 vrijwillig is teruggekeerd naar Irak. Dit blijkt tevens uit de nota vrijwillig vertrek van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 13 februari 2018, alsook uit het schrijven van verzoekers raadsman dd. 2 maart 2018.

2.2.1. "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

2.2.2. *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. (...)”*

2.3. De Raad wijst erop dat *“zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit”* een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn vraag de bestreden beslissing te hervormen en hem in hoofdeorde als vluchteling te erkennen dan wel hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zoals hij *in fine* vraagt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS